

RECORDANT ELS MÉS COMPROMESOS PER LA CAUSA DEL CATALÀ

Reflexions que venen al cas

MESA PER LA LLENGUA
DEL PLA DE L'ESTANY

Venen al cas perquè la situació que exposava, qui les va explicar al Parlament l'any 2009, no ha millorat sinó que, ans al contrari, ha empitjorat.

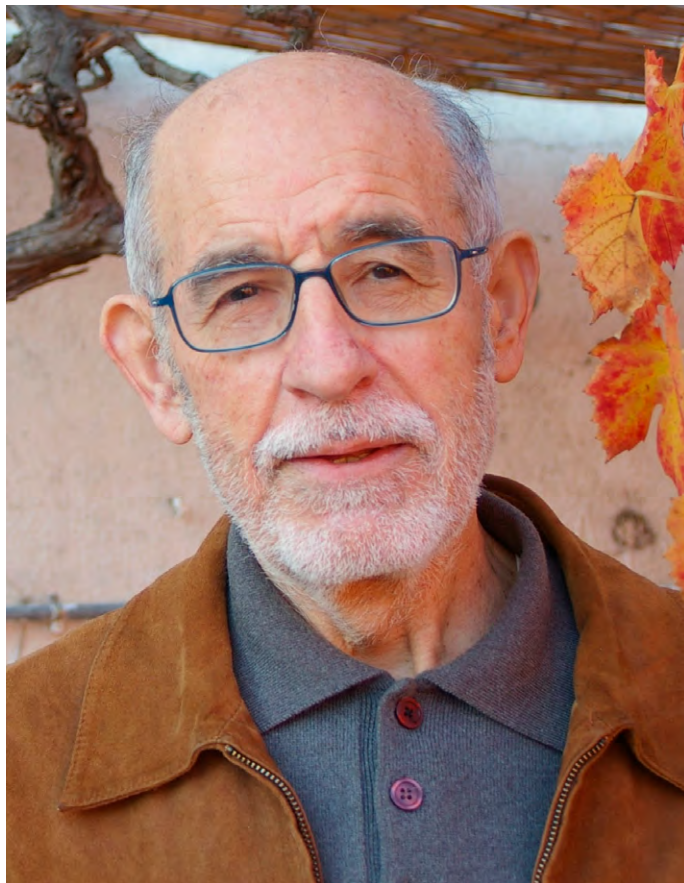
Parlem del lingüista i filòleg **Joan Solà** que, adreçant-se als diputats i a la seva “responsabilitat de fer que aquest poble no se sentís subordinat a cap altre” els va fer evident aleshores que “la llengua catalana no està bé de salut: ni de salut política, ni de salut social, ni de salut filològica”.

Exposava que la percepció col·lectiva dels catalans era la de subordinació i que, tanmateix, aquest fet significava una contaminació dels individus que interioritzaven la inseguretat davant dels espanyols que no tenen vel·litats polítiques i que no tenen una llengua “molesta”.

Fent un repàs als darrers decenni d'evolució de la llengua, afirmà que s'ha estat negant la davallada lingüística en què ens trobem immersos i que la llengua recula de forma alarmant.

Expressà que “la llengua no pot ser normal si no ho són els individus i si no ho és la comunitat que la parla” i afirmava que la principal causa externa és una ideologia estatal monolítica en el monolingüisme castellà i que no acceptarà mai que els bascos, els gallecs i els catalans parlin en un pla de reciprocitat legal la seva llengua.

Quan es va pactar la Constitució, va prevaler la gran feblesa

d'acceptar aquesta desigualtat legal, de manera que el castellà esdevenia sobirà, intocable, obligatori i amb drets il·limitats, talment com avui podem comprovar en tots els àmbits. Les altres llengües –dit i fet– esdevenien subordinades, voluntàries i vergonyants.

Pel que fa a la salut social, es pot veure, avui amb més cruesa que mai, manllewant les seves pròpies paraules: **s'estudia català en el sagrat clos de les aules, però es**

parla castellà en l'àmbit lliure. I afegim, ja que no sempre s'esmenta, l'efecte nociu de la llibertat absoluta de què

disposen tots els mitjans en castellà que emeten en l'espai mediàtic i audiovisual català en aclaparadora superioritat, legal i en recursos. Efecte que també es produeix en les conteses electorals.

D'altra banda, sobre la seva mala salut filològica, J. Solà sosté –dolgut i un punt sor-

neguer– que és fàcil percebre la degradació alarmant de les seves estructures, fonètiques, sintàctiques, fraseològiques, lèxiques... i que, al final, sigui **una llengua per riure (o per riure-se'n!), una llengua de sí però no, de segona o tercera.**

Abans d'acabar, va reclamar davant els parlamentaris: *Potser ja fóra hora que tots aquells que tenim alguna responsabilitat ens proposéssim de fer recular de la pell de brau la ideologia integrista i reduccionista. No sé com, però si hem de continuar convivint amb els altres pobles aquest espai, això ha de ser imprescindible. Ens cal arribar a una situació comparable, almenys, a la de Suïssa, Bèlgica o el Canadà.*

Finalment però, amb la llum d'esperança que s'espera d'una persona sàvia i ferma en llurs conviccions per ser universalment justa i fonamentada, va acabar la seva intervenció amb les següents paraules: *Afortunadament, el nostre país té voluntat inequívoca de tirar endavant... té un potencial humà, tècnic i científic de primera categoria per aconseguir-ho.*

Tanmateix, **la llengua pròpia del país**, una potent i antiga llengua que ha traduït tota la millor literatura mundial i ha contribuït notablement a engrandir aquesta literatura, **no pot ni vol sentir-se ni un minut més una llengua degradada, subordinada políticament, incansablement i de mil maneres atacada** pels poders mediàtics, visceralment rebutjada pels altres pobles d'Espanya. **Aquesta llengua no pot ni vol sentir-se ni un minut més inferior a cap altra.**

A dalt, Joan Solà. A baix, Solà al Parlament de Catalunya.

